

Sagen, og det er den Overenskomst, som angaaende de omtalte Servitutter er sluttet mellem Væddeløbsbanen og Krigsbestyrelsen. Det er i denne Overenskomst en Forudsætning, at disse Servitutter ere paa- lagte Ejendommen under Forbehold af, at Væddeløbsbanen har Ret til i en vis Aarrække — jeg tror, det er 25 Aar — at drive Væddeløb med Totalisator. Nu staar der ganske vist ikke i Overenskomsten, at den Afgift, som gives af Totalisatoren, ikke kan forandres, men jeg vilde dog finde det urimeligt, hvis man vilde gaa til en For- andring, som vilde forringe Totalisatorens Værdi og derved vilde forringe det, som Krigsbestyrelsen har givet for at opnaa Servitutterne derude. Det vilde jeg kalde, selv om det var juridisk lovmedholdeligt, for ret uforsvarligt i moralsk Henseende. Jeg anser det for rimeligt at tage Hensyn til den Overenskomst, som er mellem Krigsministeriet og Væddeløbsbanen i saa Henseende. Jeg formoder i øvrigt, at den højtærede Finansminister, da han fremsatte sit Lovforslag, neppe har haft Lejlighed til at kende denne Overenskomst eller, selv om han har haft Lejlighed til at kende den, dog neppe har tænkt paa den i det givne Øjeblik. Jeg beder altsaa den højt- ærede Finansminister udtale sig om, hvor- vidt han til tredie Behandling vil modtage Ændringsforslag til det af ham fremsatte Lovforslag.

Finansministeren (N. Neergaard): Det foreliggende Lovforslag har et rent fiskalt Øjemed, saaledes som det ogsaa tydeligt blev betonet af mig ved Fremsættelsen. Det var nødvendigt at foreslaa en Indtægt til delvis Kompensation af Nedsættelser, der havde fundet Sted saavel paa Ind- komst- og Formueskatten som paa For- brugsskatterne. Kompensationen søgtes da naaet dels ved en Forhøjelse af Klasse- lotteristemplet og dels ved en Forhøjelse af Totalisatorafgiften. Men jeg tilføjede, at hvis den forhøjede Beskatning i dette Tilfælde skulde bringe Forbruget noget ned — det vil i øvrigt ikke være det eneste Tilfælde, hvor en forhøjet Beskatning kan medføre en Aftagen af Deltagelsen i denne eller hin Nydelse —, vilde jeg se paa det uden synderlig Sorg, idet efter min Men- ning den Udvikling, som Spillelysten har faaet her i København — eller, rettere sagt, Lysten til at deltage i Spil ved Væd- deløb — i det sidste Par Aar, er af en ret usund Beskaffenhed. Denne Udvikling har været meget betydelig. Jeg har neppe for et Par Dage siden faaet en Opgørelse over

det sidste Finansaars Indtægt for Stats- kassen. Medens den samlede Afgift til Stat og Kommune i 1910—11 var 152,000 Kr., deraf 114,000 Kr. til Staten, var den samlede Afgift i 1911—12: 210,000 Kr. Bruttoindtægten ved dette Totalisatorspil paa de forskellige Væddeløbsbaner er ste- gen fra 1910—11, da den var 3,040,000 Kr., til omtrent 4,200,000 Kr. i Finans- aaret 1911—12. Det er en overordentlig stærk Stigning, som det vil ses, og det viser bedre end noget, i hvor høj Grad Ten- densen til at deltage i disse Spil er til- tagen, og jeg tager neppe fejl, naar jeg mener, at dette i Sommer har ytret sig ved en yderligere Stigning, saa nogen Ind- skrænkning var ikke af det onde.

Naar det ærede Medlem fra Kalund- borg (Rode) og Meningsfæller have fore- lagt et Lovforslag angaaende fuldkomment Forbud mod Totalisatorspil, vil jeg sige, at jeg tror ikke, et saadant Lovforslag er gennemførligt, blandt andet fordi der eks- isterer den Kontrakt, som det ærede Med- lem fra Svendborg (Wenzel Neergaard) hentydede til, en Kontrakt, der for et læn- gere Tidsrum giver et Selskab Ret til Væddeløbsvirksomhed med Totalisatorspil, naturligvis underkastet Finansministeriets Tilladelse i de enkelte Tilfælde, men det vilde ikke være korrekt, om Lovgivnings- magten, efter at Regeringen har afsluttet en saadan Kontrakt, der paalægger ved- kommende Selskab forskellige Forpligtelser under en given Forudsætning, vedtog en Lov, som borttager Forudsætningen for Forpligtelserne, nemlig Driften af Totali- satorspil. Allerede ved denne Kontrakt tror jeg, vi maa siges at være afskaarne fra et saadant Forbud. En anden Ting er, at denne Kontrakt naturligvis ikke kan indskrænke Statens almindelige Beskat- ningsret. Hvis man vil hævde det, vil man komme ind paa helt uholdbare Konsekven- ser. Hvis man vil mene, at en Kontrakt som denne enten juridisk eller moralsk skulde afskære Staten fra en Forhøjelse af en Afgift paa den Virksomhed, her er Tale om, tror jeg, at man kommer ud i umulige Konsekvenser. Det mener jeg altsaa ikke er Tilfældet, vi maa staa ganske frit med Hensyn til denne Forhøjelse af Totali- satorafgiften.

Navnlig fra en enkelt æret Talers Side er der antydnet, at den her foreslaaede Afgift muligvis er for høj. Det er altid noget en Skønssag, hvorvidt en saa væ- sentlig Forøgelse af en Afgift vil kunne bæres uden alt for stor Byrde af de paa- gældende eller ikke, og jeg har set, at